

εισήγηση του Αρχιεπισκόπου Πανάρετου να δεχτούν τον Δαμασκηνό ως πρόεδρο της Μητρόπολής τους. Σε σχετική επιστολή επαινούν τον Δαμασκηνό «ως διαπρέψαντα και εξωσθέντα αδικώς υπό ετεροεθνούς». Έτσι στις 17 Φεβρουαρίου 1839 ο Πανάρετος ανάγγειλε στον Δαμασκηνό το διορισμό του ως Προέδρου της Μητρόπολης Κιτίου. Ο Δαμασκηνός δέχτηκε με χαρά τη νέα αυτή θέση, και παρά την προχωρημένη ηλικία του, δούλεψε σκληρά και άσκηνα για την πρόοδο της παιδείας και επέδειξε ζωηρό ενδιαφέρον για τα κοινά ως το θάνατό του στα 1846. Μετείχε ανελλιπώς σ' όλες τις συνελεύσεις της Συνόδου και των δημογερόντων στην Αρχιεπισκοπή και ηγήθηκε πρεσβείας με τον Κυρηναίος Χαράλαμπο, τον Χατζή Κυργή Σαρίπογλου και τον Χατζή Ιωάννη Βίκη στην Κωνσταντινούπολη, απ' όπου κατόρθωσε να φέρει βασιλικούς ορισμούς που καθόριζαν οριστικά πια τα ποσά των πληρωτέων από τους ραγιάδες δασμών και μισθών ορισμένων διοικητικών και στρατιωτικών λειτουργών για να αποφεύγονται έτσι οι αυθαίρετες αφαιμάξεις του λαού.

Ο Δαμασκηνός στο ναό της γενέτειράς του Κρίτου Τέρρας δώρησε αργυρό Δισκοπότηρο και εικόνα του Χριστού στο μέσο δυο εξαπτερύγων. Η εικόνα φέρει την εξής αφιέρωση:

ΗΓΑΠΗΚΟΤΙ ΕΥΠΡΕΠΕΙΑΝ ΟΙΚΟΥ ΣΟΥ
ΚΑΙ ΓΕΓΡΑΦΟΤΙ ΤΗΝ ΣΗΝ ΣΕΠΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ
ΔΑΜΑΣΚΗΝΩ ΝΥΝ ΤΕ ΑΡΧΟΝΤΙ ΚΙΤΙΟΥ,
ΙΛΕΩΣ ΓΕΝΟΥ ΩΡΑ ΚΡΙΣΕΩΣ, ΣΩΤΕΡ. 1841

Η εικόνα αυτή αποτελεί μέρος του εικονοστασίου του ιερού ναού της Παναγίας Χρυσελεύσας, ενώ το Δισκοπότηρο φυλάσσεται μέσα στο ιερό.

Ελαιογραφία του Δαμασκηνού σώζεται στη Μητρόπολη Κιτίου. Αυτή απεικονίζει τον πολυπαθή ιεράρχη Δαμασκηνό με την ποιμαντορική ράβδο στο δεξί χέρι και το Ευαγγέλιο στ' αριστερό, σε προχωρημένη ηλικία με εμφανή στο πρόσωπό του την μακρόχρονη πείρα και τις περιπέτειες που γνώρισε, αλλά και με διάχυτη την ηρεμία και την ικανοποίηση ότι έκαμε μ' όλο το σθένος της ψυχής του το καθήκον του προς τον αδούλωτο πάντα ελληνικό λαό της Κύπρου.

ΣΥΧΡΟΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Δεν είναι πια ο ερωτας
το αναϊμικό λουλουδι που ξέρουμε
που ανθούσε μέσα στο χαγιάτι
πίσω από μια γλάστρα βασιλικό
τώρα έχει δυο μάτια μαργαρίτες ανοιγμένες στον ήλιο
τώρα όθε διαβαίνει
χτυπάει και το τακουνάκι του
να μας δώσει την αίσθηση της παρουσίας του.
Πάνε πια οι ματιές του οι χαμηλοβλεπούσες
και τα τριαντάφυλλα της ντροπής του από τα μάγουλα
στις μικρές λίμνες των ματιών του
σηκώσαν τώρα τ' άρμενα οι πόθοι
κι' από τα κερασένια χείλη του η υπόσχεση
κρέμεται σα γινωμένος καρπός.

Τάκη Νικολαΐδη